

Toata lumea vorbeste astazi de cazul profesoarei care a cerut spaga pe masura, ca doar era vorba de o scoala de fite. Si, intr-adevar, ce am vazut la TV (eu, care m-am decis de o buna bucata de timp sa renunt cat mai mult la TV, eventual sa urmaresc doar filme), m-a facut sa mi se ridice tensiunea. In fine, padure fara uscatari nu exista iar daca padurea e veche, neingrijita sau necurata, este cumva firesc sa domine uscaturile. Pe de alta parte, unii vlastari trebuie protejati si ocrotiti, pentru ca merita. Este si cazul Omului Frumos din articolul de mai jos, pentru care am tot respectul. Mi-ar placea sa o cunosc pe aceasta profesoara si sa stau cateva minute de vorba cu ea. Modul atipic in care gandeste si faptuieste imi raspunde la multele intrebari pe care mi le tot pun de peste 5 ani. Culmea e ca, citind articolul, mi-au aparut noi intrebari si s-au format noi dileme, din ce in ce mai apasatoare. Sa faci ceea ce a facut acest om inseamna mai mult decat curaj, nebulie, prostie: este, cred, verticalitatea din noi, este acea incredere ca nu te poti minti la nesfarsit, ca nu ignori realitatea, ca esti hotarat sa pui umarul in a schimba ceva, chiar de a faptui ceva. Cu propriul sacrificiu, cum ar spune unii din afara. Dar, de fapt, ce sacrifica? Faptul ca nu-si mai cumpara haine atat de des? Ca renunta la confortul financiar pe care l-a avut pana acum? Sau ca din cele 24 ore, cel putin 6 le petrece pe naveta? Sau ca cei doi copii ai ei nu beneficiaza de atentia si educatia totala a mamei lor? Da, sunt sacrificii aparente sau reale, despre care putem vorbi pro si contra la nesfarsit. Insa nu asta e topicul. Si nici nu as vrea sa-l dezvolt in aceasta directie.

Aceasta profesoara atipica mi-a aratat prin ceea ce face de ceva ani ca iubeste ceea ce face si vrea sa schimbe lumea, sa o intoarca la origini, pe o constructie sanatoasa si corecta! Este un militantism bazat pe iubire dar si pe fermitate, hotarare... chiar o efectiva "operatiune de mutare de munti":

<http://www.gandul.info/reportaj/manifestul-unui-profesor-de-tara-dupa-scandalul-spagii-din-scoala-de-fite-11767123>

Culmea e ca am avut sansa sa cunosc persoane din invatamant, platite cu lefuri mizerabile, care isi platesc singure naveta (pe timp de iarna strabat pe jos kilometri de troiene acolo unde calul, busul sau chiar tractorul nu au succes), predau la tara, in conditii insalubre atat pentru

copii cat si pentru cadrele didactice (de exemplu cu buda in fundul curtii), cu elevi saraci sau chiar foarte saraci, care numai cu gandul la carte nu erau. Multi dintre ei proveniti din parinti fara carte sau fara respect pentru invatamant, doar ca primele clase sunt obligatorii. Cred ca aici sunt de acord cu aceasta obligativitate, in ciuda faptului ca nu ma simt confortabil cand rostesc sau scriu acest cuvânt. Sunt de principiul libertatii totale, fara indoctrinari sau manipulari, fara a face ce face lumea sau a ma supune regulilor pe care nu le inteleg sau nu le gasesc rostul. Nu e neaparat o forma de anarhism dar nici in pupatorul de icoane din sat nu ma regasesc... Desi am facut-o cand am considerat eu ca mi-era mai bine astfel.

Acesti profesori care predau cu drag si isi fac meseria cu rigurozitate pot spune ca sunt eroii timpurilor noastre. Cu siguranta ca si in alte domenii exista bugetari pentru care jos palaria. Dar sa raman la profesori. Am auzit la radio cum un profesor din judetul Hunedoara preda de peste 30 ani intr-o comuna de munte, pentru care face naveta de 8 ore zilnic (mai putin iarna cand doarme pe la casele din apropiere) iar copiii se strang in fiecare dimineata de peste dealuri si munti, facand fiecare in medie 2-3 ore, strabatand paduri intunecate sau piscuri unde vantul ar rupe copacii, daca ar exista. Si reporterul a luat interviu atat profesorului cat si catorva elevi, care erau foarte impacati cu ceea ce faceau, in ciuda faptului ca recunosteau sfios ca "este un pic cam greu".

Nu ai cum sa rezisti practicand asa ceva daca nu iubesti ceea ce faci, daca nu ai interior o credinta ca poti munta muntii, ca exista un rost in tot ceea ce faci. Nu cred ca acesti profesori au parte de elevi care sa devina olimpici sau mai stiu eu ce premianti in raport cu altii de prin comune instarite sau de la orase. Ei nici nu trebuie sa devina olimpici, pentru ca sunt olimpici! Faptul ca stiu sa scrie si sa citeasca, sa adune si sa scada, ca reusesc sa dobandeasca cateva notiuni generale si chiar de cultura generala despre lucruri sau repere pe care nu vor avea poate sanasa sa le vada sau sa le cunoasca vreodata (din cauza saraciei), este mai mult decat nobil. Imi amintesc ca si la munte, unde merg eu des, imi povesteau localnicii ca scoala trebuie obligatoriu urmata, ca doar asa vor avea sansa (macar unii dintre copiii lor) sa plece de acolo, in locuri mai instarite, sa nu traiasca ca si parintii lor, in conditii atat de grele. In aceste sate, parintii isi pun toate sperantele in profesor, preot si medic... Ei sunt rampa de lansare si portita de evadare!

Este clar ca putini dintre copii vor reusi sa plece de acolo, cand vor creste mari, dar sunt sigur ca si acesti copii vor sti sa pretuiasca corect elementele din jurul lor, pentru ca au plecat de jos, pe o baza sanatoasa, poate incorecta cumva (tinand cont ca sunt copii mai putin ajutati), dar care, cu timpul, au reusit sa treaca peste toate obstacolele. Iar cei ce vor ramane in satele lor, vor fi mai civilizati, mai cu respect pentru cei din jurul lor si mai cu sens in ceea ce vor urma ei

sa faca... fie ca se vor pierde cu muncile prin padure, cu cresterea animalelor sau alte indeletniciri pentru supravietuire despre care noi, orasenii, nici macar nu avem idee.

M-a emotionat foarte tare acest articol, reconfirmandu-mi faptul ca putem munta muntii daca suntem verticali cu ceea ce simtim ca trebuie sa facem. Si m-am gandit sa-mi astern pe hartia asta virtual aceste ganduri. Ar fi mers si un citat acum, dar mai bine nu, heh. De pilduitori si sfatuitori e plina Romanica noastra, de faptuitori mai putin...

Unii ne imbarliga si se straduiesc sa ne distruga sau sa ne exploateze muntii, altii continua sa lupte sa lase muntii la locul lor... si, in cazurile extreme, chiar sa mute muntii, pentru ca simt ca asa este corect! Suntem ceea ce facem, nu doar ceea ce gandim sau rostim! Respect!

PS. Printr-o extrapolare fortata-ca doar asta e un site de muzica, totusi-as putea spune ca si trupele care se decid sa cante un anumit stil muzical de nisa stiu inca de la inceput ca nu vor coopta un public format din prea multi fani, desi sunt convins ca nu ar avea nimic impotriva sa cante in fata la zeci sau sute de mii de fani. Insa ceea ce compun ei este din inima, sincer, fara compromisuri, fara a copia pe unii sau pe altii, ca asta e nisa... si asta conteaza! Iar daca la concertul lor vin doar 70 de oameni, asta inseamna ca au venit cei ce conteaza!

Sunt convins ca si un profesor atipic pretuieste imens daca un copil din cei cu probleme reuseste sa-i dovedeasca ca a invatat bine lectia sau daca doar 1 sau 2 parinti ii multumesc pentru ca se ocupa de educatia copilului lor. Altii, la scoli de fite, fac calendare cu planificari pentru orele in particular, alegand cum doresc, pentru ca succesul lor e maxim iar parintii sau copiii stau la coada sa se bucure de o clipa din invataturile lor.

Sau, la trupele mari sau pe val, unde impresarii negociaza bani si nu experiente... Pentru ca asta conteaza pentru ei, probabil... printre altele.

PPS. Dupa revolutie, a fost o moda cu filmele realizate despre “grief”-ul nostru cotidian. Dupa vreo zece ani, cand deja ma saturasem de ele, cei mai isteti au inceput sa exporte ideea, in sensul ca noi regizori le-au aratat si celor din afara tarii cat de drojderi, hoti, violatori, neo-post-comunisti suntem, cat de gri e totul in Romania sau cum a fost odinioara.. Si de aici premii afara, recunoasterea artei facute de artisti. Poate ca asa o fi, dar cand mananci rahat si povestesti continuu de aceleasi subiecte care au fost sau care mai exista (ca peste tot in lume), este normal ca lumea sa creada ca la noi e nomansland, ca suntem dintr-o tara uitata de lume, daca il lasam pe Dracula deoparte. Vad insa ca exista si pareri diferite ale strainilor (in ciuda faptului ca noi continuam sa fim premiati de cat de rahat stim sa aratam ca suntem), ceea ce mi-a placut. N-o fi chiar prima capitala europeana dupa Viena, dar da, Bucuresti-ul noaptea are un sarm aparte:

<http://yabbedoo.wordpress.com/2012/04/17/a-colourful-place-to-visit-bucharest-the-capital-of-romania>

/

AUTOR: DORU ATOMEI

SURSA:

[KOGAIONON MAGAZINE](#)